

No soc jo, són ells

«S'admet que l'exercici de la política porta associat l'assumpció de contradiccions i errors. El que és inadmissible és la falta de maduresa per reconèixer-ho»

No soc jo, són ells. Una estratègia barroera i tramposa per espolsar-se la responsabilitat i obtenir rèdit electoral. Darrerament s'hi han abonat de forma transversal, en major o menor mesura, dirigents dels principals partits. Posar-se de perfil, mirar cap a una altra banda, fer veure que no va amb ells i, fins i tot, criticar-ho com si no se'n tingués cap vincle. Molt simptomàtic de com de lesionada està la vocació de servei públic que ha de tenir qualsevol responsable polític i de quina consideració es té d'una ciutadania que mereix ser tractada amb respecte.

No soc jo, són ells. És com una mena de clau mestra per obrir el pany de la sortida d'emergència que tant serveix per fer veure que allò que afecta els seus partits a ells no els incumbeix com per atribuir a un tercer la culpabilitat del que està passant sota la seva batuta. Assumir els errors propis o d'equip no cotitza a l'alça a les enquestes i això pesa més que retre comptes i ser fiscalitzats, deure ineludible de qui és dipositari del vot del ciutadà. Centrifugar, callar, fer una finta amb respostes prefabricades que ja no colen però tant se val. El vot és el vot i ben fet està si s'evita pagar la factura o carretejar amb el desgast. Aquesta és l'alarmant filosofia. Vegem-ne alguns exemples activant el mode irònic.

No soc jo, són ells. S'hi aferra un líder com Pablo Casado per fer veure que el partit que ell comanda no té res a veure amb l'"operació Kitchen". Coses de Jorge Fernández Díaz, en tot cas, i de l'època Rajoy, que ja no li deu sonar de res. Ell i el PP d'ara què n'havien de saber, no hi tenen res a veure! Total, l'exministre fa quatre anys i mig que ja no és el càrrec i Casado es va fer amb el comandament dels populars a mitjans del 2018. I tan amples. Tot allò que s'escolti a partir d'aquest divendres al Congrés, a mirar-s'ho des de la barrera, a passar de puntetes perquè són "temps passats", a preguntar en tercera persona i qui dia passa any empeny. El partit té prou esmolada aquesta doctrina per xiular cada vegada que se l'associa a casos de corrupció.

No soc jo, són ells. Tècnica del ministre Salvador Illa quan s'abstreu de l'obstinació del PSC per no endarrerir les eleccions. Ell és ministre de Sanitat i actua com a tal, no com a candidat a la presidència de la Generalitat. Ara bé, millor no valorar la situació epidemiològica de Catalunya per no haver d'encarar una contradicció. De Castella i Lleó, cap problema en fer diagnosi. Decidir si es pot aplicar o no un confinament domiciliari i avançar el toc de queda, sí. Determinar si el context sanitari és favorable o no a celebrar uns comicis, no. I millor no entrar en el jardí de si les persones contagiades o en quarantena han de tenir dret al vot presencial si no han pogut votar per correu o bé han de renunciar-hi.

No soc jo, són ells. La cantarella que regeix les crítiques de Laura Borràs al Govern com si Junts no hi tingués res a veure. Segur que els ciutadans no deuen caure en què la portaveu de l'executiu, Meritxell Budó, o el conseller d'Interior, Miquel Sàmper, formen part del seu mateix espai. Els errors que es puguin cometre a la Generalitat són tots imputables a ERC, com si una coalició de Govern fos només d'una part i no de tots els socis que la componen. Ara, si es tracta d'èxits i encerts, ja són figures d'un altre paner. Aleshores sí que s'activa el "jo sóc ells". El mateix passa amb el govern de la Diputació de Barcelona: Borràs hi està en contra, així ho ha verbalitzat. Ara bé, si JxCat manté l'acord amb el PSC encara que la presidenta Núria Marín estigui imputada en un presumpte cas de corrupció, ella no hi té res a veure perquè ja ho ha dit.

No soc jo, són ells. Si la conselleria comandada per Chakir el Homrani ha fet aigües en la gestió de la pandèmia, millor que se'l vegi poc. Res de focus mediàtic, només el just i necessari. S'ha d'evitar que estigui en l'ull de l'huracà. Com si no fos del partit. Ostracisme, però que no se l'esborri de la llista electoral, no fos cas. Que plegui la cúpula del departament i el conseller

continuí perquè ERC i el dirigent no podien fer res més. No és que s'hagi gestionat malament les residències, és que clar, és el model, que ja no és vàlid. No és que s'hagi errat en el plantejament dels ajuts als autònoms, és que la Generalitat no té prou recursos per fer-hi front. Si no hi ha un permís retribuït per ajudar a conciliar les famílies amb fills en quarantena preventiva és perquè la Moncloa no fa res. I si no es mou ella, què hi pot fer la Generalitat? Són ells!

No soc jo, són ells. Quina responsabilitat tenen els comuns si s'apuja el preu de l'electricitat, es compensen fons voltor o no avança la desjudicialització? El partit que lideren Ada Colau i Jéssica Albiach tenen clar la resposta: és el PSOE, perquè si fos per Podem... Sortir a carregar com si la coalició només fos socialista, obviant la força que podria tenir Pablo Iglesias si acompanyés les crítiques i queixes públiques d'un pols real per mantenir o no la coalició. Quan estàs en minoria, és la reivindicació permanent dins i fora de la institució i el factor desestabilitzador el teu millor as sota la màniga. Els socialistes es poden permetre tirar milles si saben que el seu soci menor perd la força només per la boca. Però clar, el risc d'acabar fora del govern sempre hi és si es força la màquina. Tot depèn de com és d'important per a tu allò que reivindiques i quin grau de contradicció estàs disposat a assumir.

No soc jo, són ells. També és l'escut argumental de Ciutadans quan es desvincula de l'extrema dreta. Com si no governessin a comunitats com Madrid i Andalusia gràcies a Vox. Tot s'hi val, a més, per carregar contra Podem i Pablo Iglesias, encara que això suposi defensar els exiliats del franquisme quan reiteradament el partit taronja s'ha resistit a condemnar la dictadura en votacions al Parlament i ha donat corda a la formació de Santiago Abascal. L'oportunitat d'atacar el soci del PSOE bé es mereix esborrar la memòria de l'història de votacions parlamentàries.

No soc jo, són ells. Com si la ciutadania no fos prou eixerida com per captar la tracamanya. S'admet que l'exercici de la política és complex i que porta associat l'assumpció de contradiccions, errors i correccions. El que és inadmissible és la falta de maduresa per reconèixer-ho i optar per la via d'intentar fer passa bou per bèstia grossa. Més parlar en primera persona i menys eludir responsabilitats.